

Arrest

nr. 210 464 van 3 oktober 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
handelend in haar hoedanigheid als voogd voor X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. DELVAUX
Stationsstraat 10 A
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend in haar hoedanigheid als voogd voor X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat E. DELVAUX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 12 augustus 2017, verklaart er zich op 16 augustus 2017 vluchteling.

1.2. Op 19 maart 2018 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 20 maart 2018 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnische Pahstoen en soenniet te zijn. U bent geboren en getogen in het dorp Qala Janan Khan, district Behsud, provincie Nangarhar. U ging naar school tot de vierde graad.

U verliet Afghanistan in de zomer van 2016 omdat u graag naar Europa wilde komen. U en uw familie kenden geen problemen voor uw vertrek. U reisde via Iran naar Turkije, waar u vijf maanden in Istanbul verbleef. Via Bulgarije, Servië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk reisde u verder naar België, waar u op 12 augustus 2017 aankwam. U raakte gewond aan uw been in Bulgarije en werd in het ziekenhuis in Servië verzorgd. U vreest dat de taliban er achter zijn gekomen dat u naar Europa bent gekomen en dat ze u ervan beschuldigen ongelovig te zijn geworden.

Op 2 februari 2018 kreeg u telefoon van uw vader. Hij vertelde u dat er een bom ontplofte in de winkel van hem en zijn schoonzoon in Jalalabad. De winkel was volledig vernield en enkel naburige winkeliers raakten gewond. Uw vader en schoonbroer bevonden zich buiten de winkel en raakten niet gewond. Uw vader keerde onmiddellijk naar huis en nam uw moeder, broers en zussen mee naar het district Khogyani. Daar wonen ze sindsdien bij uw oom G.S..

Ter staving van uw verklaringen legt u uw taskara en de enveloppe waarmee deze verzonden is neer.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er hier geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

U verklaart verschillende keren dat u geen problemen kende bij uw vertrek uit Afghanistan. Ook uw familie kenden geen problemen voor uw vertrek naar Europa. U verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) louter dat u vertrok uit Afghanistan omdat al uw vrienden vertrokken en u een goed leven wilde (vragenlijst DVZ, vraag 4 en 5; gehoorverslag CGVS dd. 6/03/2018, pp. 13, 14, 17).

Het CGVS kan echter geen geloof hechten aan de door u aangehaalde feiten die zich na uw vertrek hebben afgespeeld. Wat betreft de asielmotieven die u heeft ingeroepen, met name uw vrees voor de taliban die u zouden beschuldigen van bekering vanwege uw verblijf in Europa, dient te worden opgemerkt dat u deze vrees allesbehalve geloofwaardig heeft gemaakt. Uw relaas bevat namelijk verschillende tegenstrijdige en vage verklaringen.

Vooreerst legt u tegenstrijdige verklaringen af over de omstandigheden van uw vertrek uit Afghanistan. Zo verklaart u eerst dat uw familie tegen uw vertrek naar Europa was. Uw familie zei u dat, eens u vertrokken was, u niet meer mocht terugkeren naar Afghanistan (vragenlijst DVZ, vraag 5). Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaart u dan weer dat u uw vertrek besprak met uw ouders en dat zij dit goed vonden. Uw vader regelede en betaalde uw reis naar Europa (CGVS, pp. 12-13). U verklaart eveneens dat uw ouders voor uw vertrek niets gezegd hebben over de moeilijkheid om terug te keren naar Afghanistan (CGVS, p. 18). Dergelijke tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen in het kader van uw asielprocedure.

U slaagde er in de loop van het gehoor niet in concreet aan te geven welke problemen de gevolgen van uw verblijf in België in Afghanistan met zich mee zouden brengen. U verklaart dat u niet kan terugkeren naar Afghanistan omdat de taliban u nu beschouwen als een ongelovige omwille van uw verblijf in Europa (CGVS, p. 14). U maakt echter allerm minst duidelijk waarom de taliban u zouden viseren bij uw terugkeer naar Afghanistan. Noch u, noch uw familie hebben ooit persoonlijke problemen gekend met de taliban of iemand anders in uw regio (CGVS, p. 13). Niemand van uw familie werkt voor de autoriteiten en u heeft geen enkel band met de overheid of buitenlanders (CGVS, p. 8). Niemand van uw familie is lid van een politieke of sociale organisatie (CGVS, p. 9). Gevraagd waarom ze u als ongelovige zouden beschouwen, antwoordt u dat het duidelijk is dat ze u zouden doden als u zou terugkeren. U verklaart dat iedereen die terugkeert uit Afghanistan als ongelovige gezien wordt (CGVS, p. 18). U wordt er op gewezen dat er zeer veel migratie in en uit Afghanistan plaatsvindt voor wie dit geen probleem stelt en u wordt vervolgens nogmaals gevraagd waarom ze u persoonlijk zouden beschouwen als een ongelovige omwille van uw verblijf in Europa. Uw antwoord luidt als volgt: "Ze zijn overal in Afghanistan en de reden is dat ze mensen lastig vallen, daarom zijn ze daar" (CGVS, p. 18). U slaagt er dus niet in om aan te tonen om welke redenen de taliban u persoonlijke zouden viseren bij terugkeer naar Afghanistan.

Daarnaast haalt u aan dat er op 2 februari 2018 een bomaanslag heeft plaatsgevonden op de winkel van uw schoonbroer in de stad Jalalabad. Uw vader zou daar gewerkt hebben op dat moment (CGVS, p. 14).

U legt u weinig aannemelijke verklaringen af over waarom de taliban een bom in de winkel van uw familie zouden hebben geplaatst. U zegt dat er geen problemen waren voor uw vertrek en dat uw vader u niet verteld heeft wat de reden voor deze bomaanslag was (CGVS, p. 16). Gevraagd of uw vader u iets verteld heeft over de reden van deze aanslag, antwoordt u dat hij u hier niets over verteld heeft. U vermoedt dat de taliban niet blij zijn omdat uw vader u naar hier [Europa] heeft gestuurd (CGVS, p. 16). Gevraagd waarom de taliban daar om zouden geven, antwoordt u dat u denkt dat de taliban uw vader bedreigd hebben omdat hij u heeft weggestuurd (CGVS, p. 16). Het is weinig aannemelijk dat de taliban een bom zouden installeren in de winkel van uw vader en schoonbroer, een jaar en vijf maanden na uw vertrek uit Afghanistan, enkel en alleen omdat u als veertienjarige jongen vertrokken bent naar Europa. Hiermee geconfronteerd verklaart u louter dat de taliban niet enkel uw vader lastigvallen maar dat ze bij met iedereen doen (CGVS, p. 16). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat er zich een ziekenhuis zou bevinden vlak boven de winkel van uw schoonbroer in hetzelfde gebouw (CGVS, p. 15). Aan de hand van deze informatie en uw vage verklaringen kan u niet aantonen dat de taliban uw familie persoonlijk zouden viseren.

Voorts kunnen er grote vraagtekens geplaatst worden bij het gedrag van uw vader na deze ontploffing in zijn winkel. Zo verklaart u dat hij niet wachtte op de verklaringen van de politie, die wel ter plaatse kwamen om onderzoek te doen (CGVS, p. 16). Uw vader ging meteen naar huis en nam zijn vrouw en kinderen mee naar een familielid in Khogyani district. Gevraagd om welke reden uw familie dan precies naar Khogyani ging – een regio met een grote aanwezigheid van de taliban –, zegt u louter dat er geen andere mogelijkheid was. U voegt hier vervolgens aan toe dat Khogyani niet veilig is en dat u niet weet waarom ze precies naar daar gingen (CGVS, p. 17). U verklaart vervolgens zelf dat de veiligheidssituatie in Khogyani erger is dan in Behsud (CGVS, p. 17). U wordt er op gewezen dat het vreemd is dat uw familie naar een onveilig gebied zou gaan. U verklaart dat het hun beslissing is en dat u niet weet waarom. U wordt er opnieuw op gewezen dat jullie nog familie in Jalalabad en Kaboel hebben en dat het dus erg vreemd is dat ze niet naar een veiliger gebied zouden verhuizen. U antwoordt louter dat u het niet weet (CGVS, p. 17). Dergelijke vage verklaringen kunnen er maar weinig van overtuigen dat uw familie daadwerkelijk naar het district Khogyani zou zijn verhuisd.

Ook over de situatie van uw familie sinds deze aanslag heeft u weinig concrete informatie. U heeft geen idee of uw vader nu nog aan het werk is en of uw broers en zussen nu naar school gaan (CGVS, pp. 6,8). Tevens zegt u niet te weten of uw zus en schoonbroer nog in de stad Jalalabad wonen of dat ze ergens anders zijn (CGVS, p. 17). U heeft ook idee geen of uw tante, die in Qala Janan Khan woont, problemen kent omwille van uw vertrek (CGVS, pp. 8, 18). Dergelijke beperkte verklaringen over de levensomstandigheden en de situatie waarin uw familie zich nu zou bevinden, kunnen niet overtuigen. Aangezien u niet aannemelijk heeft gemaakt dat uw familie slachtoffer is geweest van een bomaanslag, kan er bijgevolg ook weinig geloof gehecht worden aan de verhuis van uw familie naar het district Khogyani.

Gezien uw verklaringen niet als coherent, gedetailleerd en plausibel kunnen aanzien worden kan u het voordeel van de twijfel niet worden toegekend. Gezien uw asielrelaas als ongeloofwaardig wordt bevonden kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend noch het subsidiaire beschermingsstatuut zoals bedoeld in de Vreemdelingenwet onder art. 48/4, §2, a en b.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciaties niet ombuigen. De door u voorgelegde taskara bevestigt enkel uw identiteit. De enveloppe toont enkel aan dat u post heeft ontvangen uit Kaboel. Daarboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus “Afghanistan – Corruptie en documentenfraude”) blijkt dat in Afghanistan een hoge mate van corruptie heerst en zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Behsud te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld in is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berrmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Behsud met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Behsud actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Behsud aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Behsud. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49, 49/2 en volgende, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), "alsmede de uitvoeringsbesluiten van de Wet van 15 december 1980".

Bij de uiteenzetting van het feitenrelaas in zijn verzoekschrift stelt verzoeker als volgt:

"De feiten zoals aangegeven voor de CGVS zijn n iet correct. Er heeft zich geen bomaanslag voorgedaan in de winkel van de vader van verzoeker.

Verzoeker heeft nooit gewoond in Behsud.

Integendeel verzoeker heeft tot aan zijn vertrek uit Afghanistan in Khogyani, Nangarhar gewoond.

De vader van verzoeker is echter gearresteerd en opgesloten door de Afgaanse autoriteiten, onder valse voorwendsels en beschuldigingen.

De familie van verzoeker heeft verzoeker naar Europa gestuurd."

Bij de uiteenzetting van zijn middelen stelt verzoeker vooreerst dat hij bij terugkeer naar Afghanistan vervolging vreest vanwege de taliban "omwille van het feit dat hij naar Europa gereisd is en in contact is gekomen met de Westerse waarden en beschouwd wordt als aan afvallige". Verder merkt hij op dat de commissaris-generaal zijn nood aan subsidiaire bescherming beoordeelt ten aanzien van Behsud, terwijl hij afkomstig is van Khogyani.

Hij meent dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft en verwijst dienaangaande “naar zijn eigen problemen in Afghanistan, zoals uiteengezet in het feitenrelaas”. Hij meent dat het daarnaast duidelijk is dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade. Volgens hem wordt ten aanzien van het district Khogyani “*subsidaire bescherming aanbevolen*”.

2.2. Stukken

Per drager brengt de commissaris-generaal op 4 september 2018 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: het “*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update*” van mei 2018 (p.1-26 en 113-120) en de “*EASO Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van mei 2018 (p. 1, 71-77 en 87) (rechtsplegingsdossier, stuk 13).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voerde ten aanzien van de commissaris-generaal aan dat hij ingeval van terugkeer naar Afghanistan door de taliban zal worden bedreigd omdat hij omwille van zijn verblijf in Europa zal worden beschouwd als een ongelovige. Tevens verklaarde hij ten aanzien van de commissaris-generaal dat een bomaanslag werd gepleegd op de winkel van zijn schoonbroer, waar ook zijn vader was tewerkgesteld, en waarna zijn vader met zijn familie onmiddellijk naar het district Khogyani verhuisde. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij verklaarde dat hij en zijn familie voorafgaand aan zijn vertrek geen problemen kenden in Afghanistan; (ii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de omstandigheden van zijn vertrek; (iii) hij zijn voorgehouden problemen omwille van zijn verblijf in Europa niet *in concreto* aannemelijk wist te maken; (iv) zijn verklaringen over de bomaanslag op de winkel van zijn schoonbroer dermate vaag en onaannemelijk zijn dat er geen geloof aan kan worden gehecht; (v) hij geen informatie kan verschaffen over de levensomstandigheden van zijn familieleden; en (vi) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Er dient vastgesteld dat verzoeker zijn verklaringen inzake zijn levensomstandigheden in Afghanistan en zijn vluchtmotieven in zijn verzoekschrift grondig wijzigt ten opzichte van hetgeen hij hierover reeds eerder verklaarde.

Zo stelt verzoeker dat er geen bomaanslag plaatsvond, maar dat zijn vader werd gearresteerd en opgesloten door de Afghaanse autoriteiten “*onder valse voorwendsels en beschuldigingen*” en dat zijn familie hem naar Europa heeft gestuurd. Nochtans verhaalde verzoeker tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel degelijk over een bomaanslag op de winkel van zijn schoonbroer, waar zijn vader ook was tewerkgesteld (gehoorverslag CGVS, p. 14).

Tevens stelt verzoeker nooit in het district Behsud te hebben gewoond, maar tot aan zijn vertrek in het district Khogyani in de provincie Nangarhar te hebben verbleven. Nochtans verklaarde verzoeker tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij tot aan zijn vertrek in het district Behsud heeft gewoond (gehoorverslag CGVS, p. 5). Ook in zijn verzoekschrift houdt verzoeker nog steeds vol dat hij geboren is op 12 augustus 2002 “*in QALA JANAN KHAN, Afghanistan*”, gelegen in het district Behsud (p. 1), hetgeen bovendien haaks staat op de verdere uiteenzetting in zijn verzoekschrift dat hij nooit in Behsud zou hebben gewoond.

Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

Voorts kan worden vastgesteld dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen enkel element aanreikt ter verklaring en/of verschuiving van het feit dat hij zijn verklaringen over zijn regio van herkomst en zijn vluchtmotieven plots ingrijpend wijzigt, hetgeen allerm minst ernstig is. Verzoeker stelt dat zijn vader door de Afghaanse autoriteiten zou zijn gearresteerd en opgesloten onder valse voorwendsels en beschuldigingen, doch hij laat na hieromtrent verder enige informatie te verschaffen of zijn beweringen te staven middels enig stuk. Op geen enkel ogenblik licht verzoeker deze plotse wending van zijn asielaanvraag nader toe. Aldus voldoet verzoeker geenszins aan de medewerkingsplicht die op zijn schouders rust, zoals hiervoor uiteengezet, hetgeen afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem voor het eerst in zijn verzoekschrift ingeroepen (vervolgings)feiten.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat verzoeker zijn beweerde vrees voor vervolging dat hij door de Taliban omwille van zijn verblijf in Europa als een ongelovige zou worden beschouwd ingeval van terugkeer naar Afghanistan geenszins *in concreto* aannemelijk weet te maken. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt als volgt: *“Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan vervolging vanwege de Taliban, omwille van het feit dat hij naar Europa gereisd is en in contact is gekomen met de Westerse waarden en beschouwd wordt als aanvallig. Verzoeker heeft aldus een ernstige vrees voor vervolging. Verzoeker vraagt dus de erkenning is vluchteling.”*, dient erop gewezen dat het louter herhalen van reeds afgelegde verklaringen bezwaarlijk kan worden beschouwd als een dienstige poging om de motivering dienaangaande in de bestreden beslissing *in concreto* te trachten te weerleggen.

In zoverre verzoeker volhardt in zijn vluchtmotieven zoals uiteengezet ten aanzien van de commissaris-generaal en mede gelet op het voorgaande, dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift geenszins in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen.

Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Behsud te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld in is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berrmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond.

De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Behsud met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Behsud actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Behsud aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Behsud. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

*Uit de informatie toegevoegd aan de aanvullende nota van de verwerende partij (rechtsplegingsdossier, stuk 13) blijkt dat de hiervoor geciteerde analyse van de veiligheidssituatie in het district Behsud heden nog steeds correct en actueel is. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift beweert dat hij nooit in het district Behsud heeft gewoond en dat hij tot aan zijn vertrek steeds in het district Khogyani heeft verbleven, dient erop gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat aan de wijzigingen in verzoekers vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht. Dit klemmt des te meer daar, in zoverre enig geloof zou kunnen worden gehecht aan verzoekers beweerde verblijf in het district Khogyani voorafgaand aan zijn vertrek naar België, *quod non*, hij dienaangaande in zijn verzoekschrift niet verder komt dan de blote bewering dat "Ten aanzien van het district Khogiani, wordt subsidiaire bescherming aanbevolen", zonder dat hij ook maar enig stuk ter staving van deze bewering bijbrengt, hetgeen allerminst ernstig is. Aldus wordt de hiervoor geciteerde veiligheidsanalyse uit de bestreden beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.*

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER